

πρώο πλέον νά τόν ἔγω κηδεμόνα και προστάτη,
κι' ὅ,τι λείει και δέν λείει θάνα και λοχαρχισμοῦ του.
Χωρίς πλέον τὰ σακάνια, χωρίς στρουγγα και Δοβλέτι,
κάθε γίδι και σουπερί.

Μ' αὐτὰ τάνκακτώμακα και ἰς κηδεμονείας
ποτέ δέν σφίγγεις ἀσφαλῶς τοῦ κράτους τὰς ἡνάκας.
Με τοὺς γοργάτους φίλους σου κολλοῦν κι' οἱ πειναλέοι,
θέλω μονάχος τοῦ λοιποῦ νά δέσω και νά λύσω,
κι' ὅταν μοῦ τύχη τίποτα κανεὶ νά μή μοῦ λήθῃ:
ἔφερε τόν κηδεμόνα σου μαζὶ του νά μιλήσω.

Ἐἶχες τὰ πρὶν τραγούδια,
παρε πίσω τὰ λουλουδια,
παρε πίσω τὰ μαλλιά
και τοῦ Γερουδὰ τὰ φιλιὰ.

Παριουτομει τώρα πλέον... ἡ μαυρίλα τὸ καλεῖ...
κλάψτε τὸν μουστακκλή.
Ἄπο τὸ Πκλάτι βγίναω
και ὅτὸ σπῆτι μου παγγίναω
τὴν μαυρίλα μου νά κούψω,
τὸ μουστάκι μου νά στρίψω.

Ἄχ! σπητάκι μ',
κομματάκι μ',
και μουστάκι μ'.

**Κι' ὁ σὺ Δραγουόμης τώρα
κλαίει τὴν μαύρη μπόρα.**

Ποῖς συμπολίτης ἀπαθῆς κι' ἀνάληγτος ὀ' ἀκούση
πὺς ἐμαυρίσθη τὸ ψηλὸ και τὸ μεγάλο μουσι;
Δέν μες ὠφέλησαν, παιδιὰ,
μες ὅτ' ἡν πολλὴ μαυρίλα
τῆς κηφιδάνας τὰ κλαδιὰ
και τῆς ἐληῆς τὰ φύλλα.

Ἄχ! ἐλήθησα μ' τιμημένη, μες ὅτὸ χάλι σου
ξερωνίζω μοναχός μου : ποῦ τὰ κάλλη σου;
Φύσῃς βορῆς ἀέρας και τὸ τίνιζε
και κανένα χερί τώρα δέν τὰ σῦναζε.

Κλαίω κα' ἐγὼ λυπητερά τόν ἐκούτο μου πρώτο,
μὰ κλαίω και τόν Χριστοφῆ,
και κάθε φίλον κλητῆ,
και τόν κοκορομάχο μου, τόν Βεζ' κὴν τόν Σότο.

Σωτηράκι μ',
κοκοράκι μ',
Χριστοράκι μ',
ἀδελφάκι μ'.

Τῆς ἐληῆς μου τὸ μαυράδι
τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ

μ' ἔκανε, και τὴν Τετράδη
και τὴν Τρίτη νά ξεγάζω,
και τὸν μπουσουλα νά γάζω.

Σήμερα μαύρος οὐράνος, σήμερα μαύρ' ἡμέρα,
ὅμως παρηγορήθηκα ὅτ' ἡν τὴσὴ ξεραίλα
σὺν κ' ὑττάζα πὺς και μισὸ δέν βγάλαν ἔδω πέρα
τῆς ἄλλης τῆς ψευτοεληῆς τὰ μαυρισμένα φύλλα.

Ἔτσι μιλεῖ κι' ὁ Στέφανος και τὴν μαυρίλα κλαίει,
κι' ὁ Φαπουλῆς τοῦ λείει :
Ἄν ὁ λάδς δέν ἔδωσε γιὰ σέινκ τὸ κουκι του,
γι' αὐτὸ και σὺ μὴ γολοαζες, εἶναι ἔντροπὴ δική του.

Ὁ τῆς μπόρας τῆς μεγάλης
και τῆς φρίκας τῆς πολλῆς...
ἐμαυρίσθη πρὸς τοὺς ἄλλοις
κι' ὁ προσητής Τημελῆς.

Μὰ κι' αὐτὸν τὸν Καλλησπέρη τὸν μαυρίσαν ἀμειλίτως,
και γι' αὐτοὺς κανένα οἶκτος.

Καλησπέρη, Τημελῆ μου, κλησπέρη, Καλλησπέρη,
γίνονται κι' οἱ δύο φίλοι και παγγίνουν χερί χερί.

Ἔσεσι ποῦ μαυρισθήκατε νά παρηγορηθῆτε
και γιὰ τῆς ἄλλας ἐκλογαῖς νά προτομασθῆτε.
Γρήγορα νέον ἐκλογῶν θὰ δοῦμε κερναβέλιχ,
γρήγορα πάλι τῶν θεσμῶν ὀ' ἀρχίσι ἡ ρητορεία,
με κερυδοταβλόπαγους θὰ σπάσωμε κερνάκια
και θὰ τὰ ξαναβάλωμε με τὴν κβαλλαρία.

Ἔσεσι ποῦ μαυρισθήκατε νά παρηγορηθῆτε
και γιὰ τῆς ἄλλας ἐκλογαῖς νά προτομασθῆτε,
κι' εἶθε συγνὸν νά γίναται τῆς ἐκλογῆς ἡ νίλα
πρὸς δόξαν σας, πρὸς δόξαν μας, γιὰ νά πουλώ και φύλλα,
κι' ὕπερ κληπῶν ἀρρίζοντες νά περνομε γαλόνια,
νὰ μὴν ξεγνοῦν τοὺς Ἕλληνας Ἀνατολαῖς κι' Ἐυρώπαις,
και τὴν ἀπὸ τὰ κέντρα σας, τὰ σπῆτια, τὰ σάλωνα,
τοῦ κυριάρχου σκινιδὰ πετάζετε τῆς γούπας.

**Καὶ καιμπόδασι ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νά ψάλλω
και τὸν Ἀηδονόπουλο, τὸν ῥάπτη τὸν μεγάλο,
ποῦ νέον οἶκον ἴδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐφάμιλλον τῶν Ἐυρωπαϊκῶν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον και τέχνης αἰδίου,
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμῶν ὅτ' ἡν δρόμον τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λοῦσο πρὸ μεγάλο,
Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυριοὺς μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιατὶ και τμήμα κυριῶν ἄχρη περικαλλεῖ,
ὅπου τεακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ράβονται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστήμιον παρὸν ν' ὄνιερ θὰ γένη,
κάθε νεώτατος συμμοῖς κορδόνι θὰ πηγαίνη,
σμοῖν ἔδω, μπέρτας ἐκεῖ, δρὸ κόπτας και δρὸ γένη,
ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπεινοβγαίνη,
μὰ πίστωσις δέν δίδεται και μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ ἔγγιλις; κομπρενέ φρανσεῖ ;
μουσοῦ, μαυτιὰ, νὸ βερεσέ.